

«S'ha emportat el somriure d'un home excepcional»

La companya d'Enric Arcos, el motorista de 57 anys que va morir a Ribes de Freser el 18 de juliol, s'acomiada d'ell en la carta que reproduïm i explica com se sent després que un conductor sota els efectes de les drogues acabés amb la seva vida

«S'ha emportat el somriure d'un home excepcional»

El dimarts 18 de juliol del 2017, m'acomiado del meu Príncep. Puja al seu «cavall de dues rodes», una moto preciosa ben equipat i amb el casc reflectant perquè el vegin de lluny. Quedem per trobar-nos divendres, ansiosos per compartir instants d'autèntica felicitat, de plena fruïció, formant una simbiosi perfecta. La nit d'abans havíem fet projectes, ens havíem estimat, estàvem tan bé junts! Li encantava anar amb moto. També prendre's unes bones cerveses o un bon vi, però mai, mai de la vida ho feia quan agafava el cotxe o la moto. Havia passat la collada de Toses. Gaudint del paisatge que tant li agradava. Entre Ribes de Freser i Campdevànol, a «la Corba», un drogadicte assassí va envair el seu carril a tota velocitat i es va emportar il·lusions, projectes; va esborrar en un segon el camí que havíem de traçar junts. Aquest

assassí ha apagat els nostres somnis. S'ha emportat el somriure d'un home excepcional, pura bondat, entregat a tothom, honest, molt generós, treballador, alegre.

M'estimava amb bogeria, era el meu Sol, que m'il·luminava amb la seva maduresa, era un persona admirablement bona, amb la capacitat de dissipar els problemes, gaudint de la vida, sense necessitat de drogues per trobar estats de màxima felicitat. Tothom, cadascú a la seva manera, ens hem beneficiat de tot el que l'Enric aportava, ja que ell s'entregava sempre a tothom i a tot el que feia.

Aquest deixebrat continua viu. S'ha emportat el meu Príncep. Sento un dolor punyent dins les meves entranyes, una piconadora sobre el meu cor, els ulls em cremen empapats d'una tristesa inconsolable. Crec que ara està a la presó.

Potser quan surti, continuarà drogant-se i amb una inconsciència inexplicable, agafarà el volant sense importar-li robar la vida de persones innocents com el meu Enric.

No hi ha paraules per descriure com em sento, com se senten els seus dos fills, com se sent la seva mare que fa tres mesos va perdre el seu marit, com se sent el seu germà, la seva nora, la seva neta, els seus amics, els seus companys de feina... Si aquest noi veiés el nostre estat, i tingués un mínim d'humanitat, no hauria agafat el cotxe en l'estat en què es trobava. Tan debò llegeixi aquest escrit i li serveixi d'alguna cosa!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/07/27/sha-emportat-somriure-dun-home/858870.html?utm_source=rss